

“Tiranicul vals” al societatii...

Tudor Musatescu, ”vecinul” suflet umoristic al Campulungului pitoresc, satirizeaza in opera sa -“Titanic vals”- mentalitatea unei societati burgheze provinciale fata de jocurile politicii, care starnesc si solicita o fuga haotica pentru inalta aristocratie.

Familia lui Spirache, simbol incontestabil al mandriei ridicole si al foamei de atentie, in urma mostenirii unei averi exagerate, pentru a-si aprofunda statutul la rangul nobilimii, ii proceste eroului memorabil al operei un destin sigur in Parlament. Spirache nu doreste sa parvina deputat. Neatribuindu-si merite insemnate si rezumandu-se la viata lui simpla si modesta de om nerecunoscut fata de avutie, acesta, onest si leal, isi respecta initial principiile, dar se lasa mijlocit de soacra, sotia si copiii sai. Spre deceptia tuturor, cu un miraculos spirit de confesiune, printr-un discurs liber si dezinvolt, ii roaga pe alegatori sa nu-l voteze. Contrar vointei sale, acestia il socotesc o intruchipare a dreptatii si condescendentei si il aleg deputat.

Generalizand tema din creatia lui Tudor Musatescu, observam ca si in contemporaneitate se aplica legea lipsei de competenta, a compromisului si a puterii banului. Oamenii cinstiti, ce se ghideaza dupa repere morale demne, sunt influentati de societatea perfida si nascatoare de talente impure, distrugatoare de valori reale. Politica ajunge sa modeleze ratiuni si sa impinga moravurile unui popor catre denaturare. Falsitatea si dorinta de putere castiga, iar propria autoritate a unui individ dispare, caci intr-o lume in care majoritatea hotaraste, vointa proprie este neinsemnata.

Spirache nu este un simplu personaj de opera, el reprezentand un cliseu al cetatenilor dezinteresati, ce traiesc doar pentru sine. De asemenea, el reprezinta dovada vie a existentei unei urme de constiinta, prin care dramaturgul creeaza iluzia unui spirit autohton linistit si preocupat de propriile nevoi. Fiintei lui Spirache i se insufla o deosebita necesitate de a iesi in fata, iar acesta, in ciuda opunerii cu stoicism, este pradat de realitatea care il inconjoara, devenind o alta victima a societatii influentabile.

Dupa o analiza atenta si obiectiva a comunitatii actuale, constatam ca evolutia s-a ratacit in timp. Unicitatea este intacta, caci in ziua de azi, oricat de diferit ai fi, tot ca ceilalti ramai, iar inexistentia propriei convingeri este incontestabila, caci oricat de mult ai crede in tine, ceilalti te vor descumpani.

Tudor Musatescu a simtit nuanta de colectivitate a societatii lui si a ridiculizat-o, dar cu a noastra cum ramane...?